

LBRIS

We know
books

STEPHEN
KING
RICHARD
BACHMAN

MARȘUL CEL LUNG

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

LBRIS

We know
books

PARTEA I
PORNIREA

CAPITOLUL 1

„Spuneți cuvântul secret și câștigați o sută de dolari.
George, cine sunt primii noștri concurenți?
George...? M-auzi, George?“

GROUCHO MARX, *Pariezi pe viața ta*¹

In dimineața aceea, în parcare păzită intră un Ford albastru, vechi, care seamăna cu un cățeluș obosit după ce a alergat prea mult. Unul dintre paznici, un tânăr inexpressiv, în uniformă kaki și cu centură model Sam Browne, ceru să vadă cardul ID din plastic albastru. Băiatul de pe bancheta din spate i-l întinse mamei. Mama i-l întinse paznicului. Paznicul îl duse la un computer, lucru care părea straniu și nelalocul lui în încremenirea rurală. Computerul înghiți cardul și afișă pe ecran:

GARRATY RAYMOND DAVIS
RD 1 POWNAL MAINE
DISTRICT ANDROSCOGGIN
NUMĂR ID 49-801-89
OK-OK-OK

Paznicul apăsă alt buton și toate literele dispărură, lăsând ecranul monitorului verde și inexpressiv, ca mai înainte. Le făcu semn cu mâna să treacă.

¹ *You Bet Your Life*, emisiune-concurs americană, difuzată la radio și televiziune între anii 1947 și 1960. Ultimul sezon al emisiunii, cu titlul *Grucho Show*, a fost difuzat doar la televizor în anul 1960 (n. red.).

LBDIS | We know books

— Nu ne mai dau cardul? întrebă doamna Garraty. Nu...

— Nu, mamă, zise Garraty răbdător.

— Ei bine, mie nu-mi place chestia asta! spuse ea înaintând spre un loc gol din parcare.

Repetă fraza aceasta încă din clipa în care plecaseră de acasă, în toiul nopții, la ora două. Mai precis, o suspina.

— Nu-ți face griji! rosti băiatul fără să-și audă propriile cuvinte.

Era ocupat să privească în jur și să-și stăvilească deruta cauzată de nerăbdare și de teamă. Coborî din automobil înainte de ultima tuse astmatică a motorului. Era un băiat înalt și bine clădit, purtând o jachetă militară decolorată care să-l apere de răcoarea de la ora opt a dimineții de primăvară.

Mama lui era la fel de înaltă, dar prea slabă. Săniii aproape inexistenți erau niște protuberanțe simbolice. Ochiul îi rătăceau de colo-colo, nesiguri, oarecum șocați. Fața ei arăta ca a unei invalide. Părul de culoarea fierului o luase razna sub combinația de clipsuri care ar fi trebuit să-l țină în loc. Rochia îi atârna jalnic pe trup, ca și cum recent ar fi slăbit foarte mult.

— Ray, vorbi ea cu glasul șoptit, de conspirator, pe care băiatul ajunsese să-l deteste. Ray, fii atent...

El plecă fruntea, prefăcându-se că-și bagă cămașa în pantaloni. Un paznic își mânca rația dintr-o conservă și se uita pe un album de benzi desenate. Garraty îl privi cum mânca și citea și se gândi pentru a zece oară: „Totu-i adevărat“. Acum, în cele din urmă, gândul acela începea să capete materialitate.

— Încă mai ai timp să te răzgândești...

Teama și speranța mai crescuseră puțin în intensitate.

— Nu, nu mai am timp, răspunse el. Ultimul termen pentru retragere a fost ieri.

— Vor înțelege, spuse ea cu același glas scăzut de complotist, pe care băiatul îl ura atât de mult. Știu că vor înțelege. Maiorul...

— Maiorul ar... începu Garraty și văzu grimasa de pe chipul mamei. Știi bine ce ar face Maiorul, mamă.

Alt automobil încheiase ritualul de la poartă și parcare. Dinăuntru coborî un băiat cu părul negru. Părinții îl urmară și, pentru o clipă, cei trei discutară adunați în cerc, aidoma unor jucători de baseball îngrijorați.

La fel ca unii dintre ceilalți băieți, nou-venitul purta un rucsac mic. Garraty se întrebă dacă nu greșise că nu-și luase și el unul.

— N-o să te răzgândești?

Acela era sentimentul de vinovăție, vinovăția purtând masca anxietății. Deși avea numai șaisprezece ani, Ray Garraty știa destule despre vinovăție. Mama simțea că fusese prea seacă, prea obosită sau poate pur și simplu prea preocupată de vechile ei neazuri pentru a curma nebulnia fiului în stadiul incipient, înainte ca mașinăria uriașă a Statului, cu paznicii în kaki și com-puterele, să fi intrat în acțiune, legându-l de sminteala lui tot mai strâns cu fiecare zi până ieri, când capacul se închisese cu un pocnet final.

El îi puse o mână pe umăr.

— Ideea a fost a mea, mamă. Știi că n-a fost a ta. Eu...

Privi în jur. Nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenție.

— Te iubesc! Însă așa-i cel mai bine, din toate punctele de vedere.

— Nu-i bine! răspunse ea, gata să izbucnească în plâns. Nu-i bine, Ray! Dacă taică-tău ar fi fost aici, te-ar fi oprit...

— Dar nu-i aici, așa-i?

Era brutal, sperând să-i stăvilească lacrimile... Dacă soldații vor fi nevoiți s-o târască afară cu forța? Auzise că uneori se întâmplase și așa. Posibila imagine îl îngheță. Cu glas mai blând, continuă:

— Nu te mai gândi la asta, mamă, OK?

Se sili să zâmbească.

— OK, răspunse tot el în numele ei.

Bărbia femeii tremura, dar încuviință din cap. Nu era bine, însă era prea târziu. Nimeni nu mai putea să facă nimic.

O briză ușoară suspină prin pădurea de pini. Cerul era de un albastru imaculat. Drumul se întindea în față, pornind de la borna simplă, de piatră, care marca frontiera dintre America și Canada. Suspansul pe care-l simțea băiatul îi depăși brusc teama și dori să pornească, să înceapă spectacolul.

— Ți-am făcut astea. Le poți lua cu tine, nu? Nu sunt grele, nu?

Mama îi întinse un pachetel cu prăjituri de casă învelite în folie de aluminiu.

— Nu, nu sunt.

Le luă și apoi o îmbrățișă stângaci, încercând să-i ofere ceea ce avea ea nevoie. O sărută pe obraz. Pielea mamei se simțea ca mătasea veche.

Pentru o clipă, băiatul fu cât pe-aci să izbucească în plâns, dar se gândi la chipul zâmbitor și mustăcios al Maiorului și se retrase, îndesând prăjiturile în buzunarul jachetei.

— Pa, mamă!

— La revedere, Ray! Să fii băiat cuminte!

Mama rămase locul pentru o clipă și băiatul o simți, pe neașteptate, foarte ușoară, atât de ușoară încât până și adierile slabe ale brizei din dimineața aceea ar fi putut s-o poarte, plutind ca un puf de păpădie. Ea reveni în mașină și porni motorul. Garraty nu se clinti din loc. Femeia ridică brațul și-l flutură. Lacrimile îi curgeau de-acum și băiatul le putea zări. Flutură și el mâna, apoi, când mama plecă, stătu pur și simplu cu brațele pe lângă trup, conștient că arăta grozav, curajos și solitar. Însă, când automobilul trecu de poartă, tristețea îl năpădi și redeveni un băiat de numai șaisprezece ani, rămas singur într-un loc straniu.

Se întoarse iarăși către drum. Băiatul cu păr negru își privea părinții plecând. Pe un obraz avea o cicatrice urâtă. Garraty se apropie de el și-l salută.

Băiatul cu păr negru îl privi.

— Salut!

— Mă numesc Ray Garraty, zise el, simțindu-se, cumva, ca un idiot.

— Eu sunt Peter McVries.

— Ești pregătit? Întrebă Garraty.

McVries ridică din umeri.

— Mă simt încordat. Asta-i partea cea mai neplăcută.

Garraty aprobă din cap.

Se îndreptară împreună spre drum și spre borna de piatră. În spațele lor opreau alte automobile. Pe neașteptate, o femeie începu să țipe. Fără să-și dea seama, Garraty și McVries se apropiară unul de celălalt. Niciunul nu privi înapoi. În față, drumul se întindea lat și negru.

— La amiază, suprafața asfaltului o să se-ncingă zdravăn, zise McVries. O să mă mențin pe acostament.

Garraty încuviință. McVries îl privi gânditor.

— Ce greutate ai?

— Șaptezeci și două de kilograme jumate.

— Eu am aproape șaptezeci și șase. Ei zic că tipii mai solizi obolesc mai repede, dar eu cred că-s într-o formă destul de bună.

Lui Garraty i se părea că forma fizică a lui Peter McVries nu era doar destul de bună, ci excepțională. Se întrebă cine erau acei „ei“ care spusese că tipii mai solizi obolesc mai repede și fu cât pe-aci să întrebă; totuși, decise să n-o facă. Marșul se număra printre lucrurile pomenite în apocrife, talismane și legende.

McVries se instală la umbră lângă alți doi băieți și, după un moment, Garraty se așeză alături de ei. McVries părea să fi uitat complet de el. Garraty își privi ceasul. Era opt și cinci. Mai aveau cincizeci și cinci de minute. Nerăbdarea și sentimentul de suspans reveniră și se strădui din răsputeri să le înăbușe, silindu-se să profite și să se odihnească atât cât mai putea.

Toți băieții erau așezați. Stăteau în grupuri sau singuri; un băiat se cățăraseră pe ramura cea mai de jos a unui pin care se întindea peste drum și mușca din ceea ce părea a fi un sandwich cu gem. Era slăbănog și blond, purta pantaloni purpurii și cămașă albastră, țesută, sub un pulover vechi, verde, cu fermoar și găuri în coate. Garraty se întrebă dacă slăbănogii aveau să reziste sau să cadă repede de epuizare.

Băieții lângă care se așezaseră el și McVries discutau între ei.

— Nu mă grăbesc, spunea unul. De ce m-aș grăbi? Și ce dacă primesc avertisment? Te adaptezi, asta-i tot. Cuvântul-cheie aici este „adaptare“. Țineți minte de la cine l-ați auzit prima dată!

Băiatul privi în jur și-i descoperi pe Garraty și pe McVries.

— Alți miei duși la tăiere! Hank Olson mă cheamă și să mășăluiesc n-am teamă!

Rostise poanta veche, fără urmă de surăs.

Garraty se prezentă. McVries își rosti numele, absent, continuând să privească spre drum.

— Eu sunt Art Baker, spuse încet celălalt băiat.

Vorbea cu un vag accent sudic. Toți patru își strânseseră mâinile.

Se lăsă o clipă de tăcere, după care McVries zise:

— Destul de înspăimântător, nu?

Toți încuviințară din capete, mai puțin Hank Olson, care ridică din umeri și rânji. Garraty îl privi pe băiatul cocoțat în pin, care-și termină sandwichul, mototoli hârtia cerată în care fusese împachetat și o aruncă pe taluzul moale. Asta avea să oboască repede, decise el și asta îl făcu să se simtă ceva mai bine.

— Vedeți punctul ăla chiar de lângă bornă? Întrebă brusc Olson.

Priviră cu toții. Briza făcea ca umbrele copacilor să joace pe drum. Garraty nu știa dacă vedea ceva sau nu.

— E de la Marșul cel Lung de-acum doi ani, rânji Olson satisfăcut. Puștiul era așa de speriat că la ora 09:00 a încremenit, pur și simplu.

Băieții reflectară în tăcere la oroarea aceea.

— Realmente n-a mai putut să se clinească. A primit cele trei avertismente, apoi la 09:02 i-au dat biletul de ieșire. Chiar acolo, lângă borna de start.

Garraty se întrebă dacă picioarele lui aveau să încremenească. N-o credea, dar era ceva de care nu puteai să fii sigur până în momentul respectiv, iar gândul acela era teribil. Se întrebă de ce dorise Hank Olson să menționeze ceva atât de îngrozitor.

Brusc, Art Baker își îndreptă spinarea.

— Uite-l că vine.

Un jeep cenușiu-închis se apropie de borna din piatră și se opri. Era urmat de o șeniletă stranie, care înainta mult mai lent. În părțile din față și din spate ale autoblindatului erau montate micuțe antene-radar parabolice. Doi soldați stăteau tolăniți pe capotă și Garraty simți un nod în stomac când îi privi. Erau înarmați cu carabine militare de calibru greu.

Unii dintre băieți se sculară în picioare, dar nu și Garraty. Nici Olson și nici Baker n-o făcură; după ce, inițial, privise cu atenție, McVries părea să fi revenit la gândurile lui. Puștiul slăbănog, cocoțat în pin, își bălăbănea picioarele în dorul lelii.

Maiorul coborî din jeep. Era un bărbat înalt, cu ținută dreaptă, al cărui ten puternic bronzat se potrivea cu uniforma kaki simplă. La centura Sam Browne avea pistol, iar el purta ochelari de soare cu lentile-oglină. Se vorbea că ochii Maiorului erau foarte sensibili la lumină și nu fusese văzut niciodată în public fără ochelarii de soare.

— Stați jos, băieți! rosti el. Nu uitați Recomandarea 13!

Recomandarea 13 era: „Conservați-vă energia ori de câte ori se poate“.

Cei care se ridicaseră se așezară. Garraty își privi din nou ceasul. Arăta 08:16 și decise că mergea cu un minut înainte. Maiorul sosea întotdeauna exact la timp! Pentru o clipă, se gândi să-l dea înapoi cu un minut, dar uită s-o facă.

— N-o să vă țin un discurs, spuse Maiorul, rotindu-se lent pentru a-i cerceta pe toți dindărătul lentilelor negre care-i acopereau ochii.

Îl felicită pe acela dintre voi care va învinge, iar învinșilor le recunosc valoarea!

Se întoarse către bancheta din spate a jeepului. Tăcerea era de-a dreptul palpabilă. Garraty inspiră adânc aerul primăverii. Avea să fie cald. O zi bună pentru mers.

Maiorul reveni spre ei. Ținea în mâini un clipboard.

— Când vă veți auzi numele, vă rog să faceți un pas înainte și să vă luați ecusonul cu numărul. După aceea, reveniți la locurile voastre până va sosi timpul să începem. Vă rog să vă mișcați iute.

— Ești în armată de-acum, șopti Olson, rânjind, dar Garraty îl ignoră.

Era imposibil să nu-l admiri pe Maior! Înainte de a fi luat de Escadroane, tatăl lui Garraty spunea despre Maior că este monstrul cel mai periculos pe care l-ar fi putut produce o națiune: un sociopat susținut de societate. El nu-l văzuse, însă, niciodată.

— Aaronson!

Un băiat de fermier, scund și îndesat, cu ceafa arsă de soare, înaintă nesigur, evident impresionat de prezența Maiorului, și luă ecusonul mare, din plastic, care purta numărul 1. Îl fixă de cămașă cu banda presoare și Maiorul îl bătu pe spate.

— Abraham!

Un băiat înalt, cu părul roșu, în blugi și tricou. Jacheta îi era legată la brâu, în stilul școlarilor, și-i flutura în jurul genunchilor. Olson pufni.

— Baker Arthur!

— Ți-a spus ceva? îl întrebă Garraty.

Se mișcă înșelător de indiferent, ceea ce-l neliniști pe Garraty. Baker avea să fie tenace. Baker avea să reziste mult.

Baker se întoarse. Își apăsase ecusonul cu numărul 3 pe pieptul cămășii, în partea dreaptă.

— Ți-a spus ceva? îl întrebă Garraty.

— M-a întrebat dacă pe la mine pe-acasă a-nceput să se încălzească, zise timid Baker. Da, mi-a... mi-a vorbit.

— Nu s-a încălzit atât cât o să se-ncălzească aici, glumi Olson.

— Baker James! rosti Maiorul.

Continuă așa până la opt patruzeci și merse perfect. Nimeni nu abandonase. În parcare, motoarele fură ambalate și mai multe mașini începură să se retragă, purtându-i pe băieții de pe lista de rezervă, care

aveau să plece acasă și să urmărească transmisia Marșului cel Lung la televizor. „Începe“, gândi Garraty, „începe cu adevărat“.

Când veni rândul lui, Maiorul îi dădu numărul 47 și-i spuse:
— Noroc!

Din apropiere avea un miros foarte masculin și, cumva, autoritar. Garraty simți imboldul aproape nestăpânit de a-l atinge și de a se asigura că era real.

Peter McVries avea numărul 61. Hank Olson era numărul 70. El stătu cu Maiorul mai mult decât ceilalți. Maiorul râse de ceva ce spusese Olson și-l bătu pe spate.

— I-am spus s-aibă bani serioși la îndemână, povesti Olson după ce reveni, și el mi-a zis să-i bag în draci. Mi-a zis că-i place să vadă pe cineva care arde de nerăbdare să-i radă pe ceilalți. „Bagă-i în draci, băietie!“, așa mi-a zis.

— Frumos! comentă McVries și-i făcu cu ochiul lui Garraty.

Garraty se întrebă la ce anume se referise McVries prin gestul acela. Râdea de Olson?

Băiatul slăbănog, din copac, se numea Stebbins. Își luă numărul fără să ridice capul, nevorbindu-i deloc Maiorului, apoi se așeză la baza pinului în care stătuse cocoțat până atunci. Garraty se simțea, cumva, fascinat de el.

Numărul 100 era un tip cu părul roșu și ten acoperit de acnee. Se numea Zuck. Își luă ecusonul, după care toți rămaseră așezați, așteptând ce avea să urmeze.

Apoi, trei soldați din autoblindat le împărțiră centurile late, cu buzunare închise cu arici. Buzunarele erau pline cu tuburi de concentrat energetic sub formă de pastă. Alți soldați veniră cu bidonașe, încântărămară centurile și prinseră bidonașele. Olson își coborî centura mult pe șolduri, ca un pistolar, găsi un baton de ciocolată Waifa și începu să-l mestece.

— Nu-i rău! comentă el și rânji larg.

Trase o dușcă din bidonaș, pentru a ajuta ciocolata să alunece pe gât, și Garraty se întrebă dacă Olson brava pur și simplu sau dacă știa ceva de care el nu avea habar.

Maiorul îi privi sobru. Ceasul lui Garraty arăta 08:56 – cum de se făcuse atât de târziu? Simți un nod dureros în stomac.

— Gata, băieți, înșiruți-vă câte zece, vă rog. Nu este necesară o ordine anume. Dacă vreți, puteți să stați alături de prietenii voștri.

Garraty se sculă. Se simțea amortit și, cumva, ireal. În clipa aceea, trupul lui parcă aparținea altcuiva.

— Se pare că-i dăm drumul, rosti McVries de lângă el. Baftă tuturor!

— Baftă și ție! zise Garraty surprins.

— Cred c-ar trebui să mă caute dracului un psihiatru! adăugă McVries.

Pe neașteptate, părea palid și transpirat, nici pe departe atât de remarcabil de athletic pe cât fusese mai devreme. Încerca să zâmbească și nu reușea. Cicatricea îi ieșea în evidență pe obraz, ca un semn de punctuație care o luase razna.

Stebbins se ridică și merse agale spre partea din spate a formațiunii de câte zece șiruri, fiecare alcătuit din 10 băieți. Olson, Baker, McVries și Garraty se aflau în rândul al treilea. Garraty își simțea gura uscată ca iasca. Se întrebă dacă ar fi trebuit să bea niște apă. Hotărî să n-o facă. În viața lui nu fusese atât de conștient de propriile-i picioare. Se întrebă dacă avea să înlemnească și să capete biletul de ieșire pe linia de start. Se întrebă dacă Stebbins avea să cedeze devreme... Stebbins, cel cu sandvișul cu gem și pantaloni purpurii. Se întrebă dacă el avea să cedeze mai întâi. Se întrebă cum s-ar fi simțit dacă...

Ceasul lui arăta 08:59.

Maiorul își studia cronometrul din oțel inoxidabil. Ridică degetele încetișor și totul atârână suspendat de mâna lui. Cei 100 de băieți îl priveau cu atenție, iar tăcerea era oribilă și imensă. Tăcerea era totul.

Ceasul lui Garraty arăta 09:00, însă mâna ridicată nu mai cobora.

„Fă-o!“ De ce n-o făcea?

Îi venea să-i strige.

Apoi își aminti că ceasul lui mergea cu un minut înainte – îți puteai potrivi ceasul după Maior, atâta doar că Garraty n-o făcuse, uitase.

Degetele Maiorului coborâră.

— Noroc tuturor! rosti el.

Chipul îi era inexpresiv, iar ochelarii de soare cu lentile reflectorizante îi ascundeau ochii. Băieții începură să meargă lin, fără să se înghiontească.

Garraty merse cu ei. Nu încremenise. Nimeni nu încremenise. Picioarele lui trecură în pas de paradă de borna de piatră, cu McVries în stânga și Olson în dreapta. Sunetul încălțărilor răsuna foarte tare.

Asta e! Asta e! Asta e!

Îl încercă impulsul subit și nebunesc de a se opri. Doar pentru a vedea dacă erau cu adevărat puși pe treabă. Alungă gândul, indignat și puțin temător.

Ieșiră din umbră, sub razele soarelui cald de primăvară. Se simțea bine. Garraty se relaxă, băgă mâinile în buzunare și ținu pasul cu McVries. Grupul începu să se răsfire, fiecare băiat găsindu-și propriul ritm și propria viteză. Autoblindatul huruia pe acostamentul moale, ridicând praf. Micile antene-radar se roteau harnice, monitorizând viteza fiecărui Mărșăluitor cu calculatorul sofisticat de la bord. Limita inferioară a vitezei era de exact șase kilometri și jumătate pe oră.

— Avertisment! Avertisment, numărul 88!

Garraty tresări și privi în jur. Era Stebbins. Stebbins avea numărul 88. Brusc, fu convins că Stebbins avea să capete biletul de ieșire aici, în locul din care încă se putea zări borna de start.

— E deștept... comentă Olson.

— Ce? întrebă Garraty.

Trebuia să facă un efort conștient pentru a-și mișca limba.

— A primit un avertisment cât timp este încă odihnit și-n felul ăsta a căpătat o idee asupra limitelor lui. Iar de avertisment poate scăpa destul de ușor – dacă mergi o oră fără să primești altul, scapi de un avertisment. O știi prea bine!

— Sigur că știi! incuviință Garraty.

Totul era consemnat în regulament. Aveai dreptul la trei avertismente. A patra oară când coborai sub șase kilometri și jumătate pe oră, erai... ei bine, părăseai Marșul. Dar, dacă aveai trei avertismente și puteai să mergi trei ore fără să fii avertizat încă o dată, reveneai la lumină.

— Așa încât acum știe cum stă treaba, zise Olson, iar la 10:02 este iarăși curat.

Garraty merse cu un ritm bun. Se simțea excelent. Borna de start dispăru din vedere când suiră un deal și începură să coboare într-o vale lungă, presărată de pini. Ici-colo se zăreau loturi dreptunghiulare de teren, proaspăt săpate.

— Mi-au zis că aici se cultivă cartofi, spuse McVries.

— Cei mai buni din lume, răspuse Garraty mecanic.

— Ești din Maine? se interesă Baker.

— Da, mai din sud.

Privi înainte. Câțiva băieți se îndepărtaseră de grupul principal, mergând, probabil, cu nouă kilometri și jumătate pe oră. Doi purtau jachete de piele identice, cu niște vulturi desenați pe spate. Era ispititor să iuțească pasul; totuși Garraty refuză să se grăbească. „Conservați energia ori de câte ori se poate” – Recomandarea 13.

— Drumul trece pe lângă orașul tău natal? întrebă McVries.

— Cam pe la unsprezece kilometri depărtare de el. Cred că mama și prietena mea vor veni să mă vadă. Făcu o pauză și adăugă precaut: Bineînțeles, dacă până atunci o să mai merg.

— Ce dracu, până ajungem în sud nu vor dispărea nici douăzeci și cinci, zise Olson.

Tăcerea se lăsă între ei după aceea. Garraty știa că nu era așa și credea că o știa și Olson.

Alți doi băieți primiră avertismente și, în ciuda spuselor lui Olson, Garraty simți că-i sare inima din piept de fiecare dată. Se întoarse și privi spre Stebbins. Continua să fie în spate și mânca alt sandviș cu gem. Un al treilea sandviș ieșea din buzunarul puloverului verde și zdrențuit. Garraty se întrebă dacă sandvișurile i le făcuse maică-sa și-și aminti de prăjiturile pe care i le dăduse propria mamă – pe care i le înmânase cu forța, ca și cum ar fi alungat spiritele rele.

— De ce nu-i lasă pe oameni să urmărească startul Marșului cel Lung? întrebă el.

— Afectează concentrarea Mărșăluitorilor, răspuse un glas sonor.

Garraty întoarse capul. Vorbise un băiat micuț și brunet, cu privirea intensă, care avea numărul 5 prins de gulerul jachetei. Nu-și putea aminti numele lui.

— Concentrarea? repetă Garraty

— Da. Băiatul iuți pasul, venind lângă el, și continuă: Maiorul a spus că-i foarte important să te concentrezi și să fii calm la începutul Marșului cel Lung. Își apăsă gânditor cu degetul mare pe vârful nasului destul de ascuțit, în locul în care avea un coș roșu-strălucitor: Sunt de acord cu el. Ațățarea... mulțimile... mai târziu, televiziunea... În clipa de față nu trebuie să facem altceva decât să ne concentrăm.

Îl privi pe Garraty cu ochi de un căprui-închis, afundați în orbite, și repetă:

— Să ne concentrăm.

— Eu nu mă concentrez decât asupra întrecerii și învingerii! zise Olson.

Numărul 5 păru insultat.

— Trebuie să-ți găsești ritmul. Trebuie să te concentrezi asupra propriei persoane. Trebuie să ai un Plan. Apropo, mă numesc Gary Barkovitch și sunt din Washington, D.C.

— Eu mă numesc John Carter¹, zise Olson. Sunt din Bar soom, planeta Marte.

Barkovitch își răsfrânse buza cu dispreț și rămase în urmă.

— Probabil că fiecare are țacăneala lui, comentă Olson.

Garraty considera, însă, că Barkovitch gândea destul de logic – cel puțin până ce un soldat strigă, după vreo cinci minute:

— Avertisment! Avertisment, numărul 5!

— Mi-a intrat o piatră în pantof! replică Barkovitch iritat.

Soldatul nu-i răspunse. Coborî de pe autoblindat și se opri pe acostamentul drumului, vizavi de Barkovitch. Ținea în mână un cronometru de oțel inoxidabil la fel ca al Maiorului. Barkovitch se opri și-și scoase pantoful. Scutură din interiorul lui o pietricică minusculă. Brunet, preocupat, cu chipul galben-măsliniu strălucind de sudoare, îl ignoră complet pe soldat când acesta anunță:

— Al doilea avertisment, numărul 5!

În schimb, el își netezi cu atenție șoseta pe secul piciorului.

— Hopa! făcu Olson.

Toți se întorseseră să privească și mergeau cu spatele.

Stebbins, care continua să încheie formațiunea de marș, trecu pe lângă Barkovitch fără să-l privească. Barkovitch rămăsese acum complet singur, puțin în dreapta liniei albe de pe mijlocul drumului, și-și încheia șiretul pantofului.

— Al treilea avertisment, numărul 5! Ultimul avertisment!

Garraty avea impresia că stomacul i se umpluse cu o sferă lipicioasă de mucozități. Nu dorea să privească, dar nici nu-și putea feri ochii. Mergând cu spatele nu-și conserva energia ori de câte ori se putea, dar îi era imposibil să se întoarcă pentru a-și relua înaintarea firească. Aproape că simțea cum secundele lui Barkovitch se topeau una câte una.

¹ Erou din romanele science-fiction ale scriitorului american E. R. Burroughs (1875-1950) (n. tr.).

— Aoleo, murmură Olson, idiotul ăla o să-și capete biletul de ieșire.

Apoi, însă, Barkovitch se ridică. Se opri să-și scuture praful care îi murdărise pantalonii în zona genunchilor, după care porni într-o alergare ușoară, ajunse din urmă grupul și reveni la pasul de marș. Trecu pe lângă Stebbins, care nu-l privi nici de data aceasta, și merse alături de Olson.

Rânji și ochii lui căprui scânteiară.

— Ai văzut? Pur și simplu m-am odihnit nițel. Totul face parte din Planul meu.

— Poate c-așa vezi tu lucrurile, replică Olson cu glas mai ascuțit decât de obicei. Eu nu văd decât c-ai încasat trei avertismente. Pentru un amărât de un minut și jumătate trebuie să mergi trei... ore... căcăcioase. Și de ce dracu aveai nevoie de odihnă? De-abia am început, pentru numele lui Dumnezeu!

Barkovitch păru insultat. Ochii lui fulgerară spre Olson.

— O să vedem cine capătă primul biletul de ieșire, tu sau eu, rosti el. Totul face parte din Planul meu.

— Planul tău și ceea ce iese din curul meu seamănă suspect de mult între ele, zise Olson și Baker chicoti.

Barkovitch pufni și trecu pe lângă ei, depășindu-i.

Olson nu rezistă să nu strige după el:

— Ai grijă să nu te-mpiedici, prietene! Data viitoare nu te mai avertizează. Pur și simplu...

Băiatul nici măcar nu privi în urmă și Olson cedă, dezgustat.

La ora 09:13, după ceasul lui Garraty (il dăduse, totuși, cu un minut în urmă), jeepul Maiorului sui dealul pe care băieții tocmai începuseră să-l coboare. Trecu pe lângă ei pe acostamentul opus autoblindatului și bărbatul duse la gură portavocea cu baterii.

— Băieți, sunt încântat să vă anunț că ați parcurs primul kilometru și jumătate din drum. Vreau, de asemenea, să vă reamintesc că distanța cea mai lungă acoperită vreodată de întreaga trupă de Mărșăluitori este de doisprezece kilometri și jumătate. Sper că veți doborî acest record!

Jeepul țâșni înainte. Olson părea că reflecta uimit, ba chiar temător, asupra veștii. Garraty se gândi că nu era nici pe departe cât se așteptase el. Nu se așteptase ca vreun Mărșăluitor – nici chiar Stebbins – să-și capete biletul de ieșire mai devreme de sfârșitul după-amiezii. Se gândi la Barkovitch. Era suficient ca în următoarea oră să coboare sub viteza obligatorie.

— Ray? rosti Art Baker, care își scosese haina și o ținea pe un braț. Tu ai vreun motiv anume pentru care te-ai înscris în Marșul cel Lung?

Garraty își scoase bidonașul de la centură și sorbi puțină apă. Era rece și bună. Pe buza de sus îi rămăseseră câteva picături și le linse cu vârful limbii. Era bine, era bine să simtă asemenea lucruri simple.

— Să fiu sincer, nu știu... recunosc eu el.

— Nici eu. Baker căzu pentru o clipă pe gânduri: Ai făcut parte din vreo echipă... de atletism sau altceva? La școală sau la vreun club?

— Nu.

— Nici eu. Dar cred că nu contează, așa-i? Acum nu mai contează.

— Nu, acum nu mai contează, încuviință Garraty.

Conversația lăncezi. Trecură printr-un sătuc în care existau doar o prăvălie și o benzinărie. Doi moșnegi stăteau pe scaune pliante lângă benzinărie, privindu-i cu ochi bătrâni și afundați în orbite, care semănau cu ai reptilelor. Pe treptele prăvăliei, o tânără își ridică fiul micuț pentru a-i putea vedea. Doi puști ceva mai mari – Garraty aprecie că aveau în jur de doisprezece ani – priviră după ei, gânditori.

Unii băieți începură să facă presupuneri în legătură cu numărul kilometrilor pe care îi parcurseseră. Se zvoni că un al doilea autoblin-dat fusese trimis să-i supravegheze pe cei șase băieți din avangardă, care nu se mai zăreau defel. Cineva spunea că făceau unsprezece kilometri pe oră. Altcineva spunea că făceau șaisprezece kilometri pe oră. Cineva afirmă cu multă autoritate că unul dintre tipii din față redusese viteza și primise două avertismente. Garraty se întrebă de ce nu-l ajunseseră, dacă era adevărat.

Olson își termină batonul de ciocolată Waifa pe care-l începuse la graniță și bău puțină apă. Și alți băieți mâncau, însă Garraty decidese să aștepte până ce avea să i se facă foame cu adevărat. Auzise despre concentrate că erau destul de bune. Astronauții le primeau în zborurile spațiale.

Puțin după ora 10:00, trecură de un indicator pe care scria „LIMESTONE 16 KM.“ Garraty se gândi la singurul Marș Lung la care tatăl lui îi îngăduise să asiste vreodată. Fuseseră împreună la Freeport și-i priviseră pe Mărșăluitori trecând pe acolo. Fusese și mama. Mărșăluitorii erau obosiți și cu ochii afundați în orbite, de abia conști-enți de ovații, de pancartele agitate de zor și de uralele permanente cu care spectatorii își încurajau favoriții pe care pariaseră. Mai târziu în

aceeași zi, tata îi spusese că oamenii se înșiriau pe marginile drumu-lui din Bangor. Aici, în zona rurală, spectacolul nu era încă interesant și drumul era strict păzit prin cordoane – poate pentru ca ei să se poată concentra asupra păstrării calmului, așa cum spusese Barkovitch. Dar, pe măsură ce timpul trecea, situația se schimba în bine, desigur.

Când Mărșăluitorii trecuseră prin Freeport în anul acela, se aflau pe drum de peste șaptezeci și două de ore. Garraty avea zece ani și fusese copleșit de tot ce văzuse. Maiorul ținuse un discurs mulțimii, în timp ce băieții erau la opt kilometri în afara orașului. Începuse pomenind de Competiție, trecuse la Patriotism și terminase cu ceva numit „Produs Național Brut“ – Garraty răsese când auzise cuvântul acela, fiindcă, pen-tru el, „brut“ însemna ceva urât, la fel ca „violent“. Mâncase șase hotdogi și, când îi văzuse, în cele din urmă, pe Mărșăluitori sosind, făcuse pe el.

Un băiat urla. Aceea era amintirea cea mai vie a lui Garraty. De fie-care dată când călca, urla: „Nu mai pot! NU MAI POT! Nu mai pot! NU MAI POT!“ Continua, totuși, să meargă. Toți mergeau și, destul de repede, ultimul dintre ei trecuse de L.L. Bean's pe autostrada U.S. 1 și dispăruse din vedere. Garraty fusese ușor dezamăgit, fiindcă nu văzuse pe nimeni căpătând biletul de ieșire. Nu mai merseseră niciodată la alt Marș Lung. Mai târziu în aceeași seară, îl auzise pe tatăl lui vorbind la telefon și răcnind răgușit, așa cum făcea când era beat sau când discuta politică, și pe mama lui pe fundal, șoptindu-i conspirativ, implorându-l să se oprească, „te rog, termină, până nu intră altcineva pe fir“.

Garraty mai bău apă și se întrebă cum se descurca Barkovitch.

Treceau acum pe lângă alte case. Familiile stăteau pe peluzele din față, zâmbind, fluturând din brațe, bând Coca-Cola.

— Garraty, făcu McVries. Măi să fie, ia uite ce-ai căpătat!

O puștoaică drăguță, de vreo șaisprezece ani, în bluză albă și panta-loni bufanți cu pătrățele roșii, ridica o pancartă mare pe care scrisese cu Magic Marker: „HAIDE GARRATY NUMĂRUL 47 *Te iubim Ray* „Băiatul nostru din Maine“.

Garraty simți că-i crește inima. Brus, știu că avea să învingă. Fata necunoscută o dovedea.

Olson fluieră gros și începu să-și miște repede degetul arătător ți-nut rigid, introducându-l și scoțându-l din pumnul celălalt, închis doar puțin. Lui Garraty i se păru că era un gest de-a dreptul scârbos.